

Arrest

**nr. 168 344 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat Mr. I. DE MOFFARTS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 december 2011 en heeft zich voor de tweede maal vluchteling verklaard op 30 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 15 december 2015 gehoord op het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 29 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrisch staatsburger te zijn afkomstig van Malikiyah. U stelt van Aramese origine te zijn en tot de orthodox-christelijke traditie te behoren. U behaalde uw baccalaureaatsdiploma en begon aan een studie tandheelkunde. U rondde uw studies niet af. In de periode 2007-2009 vervulde u uw legerdienst. U verliet Syrië omstreeks 25 september 2011 om u te vervoegen bij uw familie in België. Via Turkije reisde u door naar Letland waar u in transit door uw smokkelaar werd achtergelaten. Dit maakte dat u op 28 september 2011 in Letland kenbaar moest maken nood te hebben aan internationale bescherming. U verbleef in Letland tot 6 oktober 2011 waarop u Letland verliet en samen met uw broer naar België reisde. U zegt in België te zijn aangekomen op 19 december 2011.

Op 23 december 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 20 februari 2012 werd u door de Belgische autoriteiten een bijlage 26quater betekent. Letland werd op basis van de Dublin-verordening verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U werd dan ook door de Belgische autoriteiten overgedragen aan de Letse autoriteiten. Na aankomst in Letland verbleef u 3 à 4 maanden in een gesloten centrum. Omstreeks 14 juni 2012 mocht u beschikken en werd u het subsidiaire beschermingsstatuut en een verblijfsvergunning toegekend.

Reeds na een maand, u verklaarde dat er geen opvang, geen werk en geen scholing werd voorzien door de autoriteiten, reisde u door naar België. U keerde ieder jaar terug naar Letland om uw subsidiaire beschermingsstatuut te verlengen. De laatste verlenging vond plaats in juni 2015 en is geldig tot en met 24 juni 2016. Daar het voor u onmogelijk was omwille van de socio-economische omstandigheden in Letland te blijven, besloot u vanuit België terug te keren naar Syrië.

Met behulp van een smokkelaar kwam u op 6 juli 2015 in Syrië, in Malikiyah aan. De slechte veiligheidssituatie maakte dat u op 15 september 2015 opnieuw Syrië verliet. Met behulp van smokkelaars kwam u op 18 september 2015 opnieuw in België aan. Op 30 september 2015 wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en liet u andermaal verstaan, nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele Syrische ID kaart, uw origineel Syrische rijbewijs en uw origineel Syrische paspoort.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 14 juni 2012 het subsidiaire beschermingsstatuut verkregen heeft in Letland.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Syrië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Letland wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Letland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Letland verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Letland. In het bijzonder verklaart u dat u Letland verliet omdat het er moeilijk leven was. Zo verklaarde u dat er geen mogelijkheden waren om de taal te leren, er geen werk was en dat u geen beroep kon doen op medische verzorging (CGVS, p. 8). U zou verder geen huisvesting hebben genoten, noch kreeg u financiële bijstand van de Letse autoriteiten (CGVS, p. 10).

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u reeds na een maand nadat u het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend, Letland verliet en naar België reisde. Het moge duidelijk zijn dat

dit een bijzonder korte periode is om zich daadwerkelijk te trachten te integreren in de Letse maatschappij.

U gevraagd welke pogingen u heeft ondernomen om werk te vinden, stelt u dat u de taal niet kon leren en u daarom geen werk kon krijgen. U kon de taal niet leren daar u inschrijvingsgeld moest betalen voor het volgen van een cursus en u zou geen financiële middelen hebben gehad. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat u de eerste negen maanden op kosten van de Letse autoriteiten, taallessen zou kunnen hebben volgen. Uw uitleg is dan ook niet overtuigend. U voegt er aan toe dat u eveneens moeilijk werk vond omdat u donker haar had (CGVS, p. 9). U gevraagd waaruit bleek dat uw fysiek voorkomen een hindernis zou zijn geweest om een job te vinden, komt u niet verder dan te beweren dat u op straat raar werd bekeken (CGVS, p. 9). Andermaal dient bovendien te worden gewezen op het feit dat u na een maand dat u het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend, Letland verliet. Uit uw verklaringen kan dan ook bezwaarlijk worden opgemaakt dat u alles in het werk heeft gesteld om een job te vinden. Verder blijkt dat u anno 2015, toch een drietal jaren nadat u door de Letse autoriteiten het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend, geen enkele poging ondernomen heeft om het Lets te leren (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt duidelijk een gebrek aan intentie om daadwerkelijk de taal te leren en zelf een inspanning te leveren om uw integratie in de Letse samenleving mogelijk te maken. Dit klemt des te meer nu uit uw verklaringen wel blijkt dat u wel de moeite kan en wil doen om jaarlijks naar Letland over en weer te reizen om er uw documenten te laten verlengen.

Wat betreft uw moeilijkheden om onderdak te vinden, verklaarde u dat nadat u het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend, u verbleven heeft in een opvangcentrum, waar er aan een goedkope prijs kamers werden verhuurd door de Letse autoriteiten. De huur zou 5 Lat (rond de 35 Euro) hebben bedragen. Uw bewering als zou er geheel geen opvang zijn voorzien is dan ook niet correct (CGVS, p. 10). U gevraagd of u in dit verband hulp heeft gezocht bij organisaties die vluchtelingen ondersteunen verklaart u enkel dat u niet op de hoogte was van het bestaan van dergelijke organisaties (CGVS, p. 9). Ook deze houding getuigt van weinig inzet om u daadwerkelijk te integreren.

Tenslotte dient nog te worden vermeld dat u verklaarde geen financiële bijstand te hebben ontvangen van de Letse autoriteiten. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt evenwel dat u recht had op een maandelijks financiële vergoeding. Wat tot slot de toegang tot medische voorzieningen betreft, komt u niet verder dan het louter beweren dat er voor medische verzorging zou moeten worden betaald (CGVS, p. 11). Hoe dan ook, nergens uit uw verklaringen blijkt dat Letse burgers niet zouden moeten betalen voor deze dienstverlening, zodat u niet aantoonbaar dat u gediscrimineerd wordt of dat de Letse autoriteiten u de toegang tot medische verzorging moedwillig verhinderen of bemoeilijken.

Voor wat betreft de socio-economische situatie in Letland, dient nog te worden opgemerkt dat uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Letland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Letland, dat Letland het nonrefoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Letland te begeven en zich toegang te verschaffen,

rekening houdende met uw geldige Letse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en de neergelegde stukken (CGVS, p.12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u kan terugkeren naar Letland maar niet mag teruggeleid worden naar Syrië, uw land van herkomst.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 7 van het van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het CGVS zijn aanvraag tot internationale bescherming had moeten onderzoeken ten aanzien van zijn vrees voor vervolgingen in Syrië, ongeacht zijn beweerd statuut in Letland. Verzoeker verwijst hiertoe naar arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 van deze Raad waarin uitgelegd wordt waarom de nood aan bescherming getoetst moet worden ten aanzien van het land van de nationaliteit(en) van de verzoekende partij of, (enkel) voor staatlozen, van de vroegere verblijfplaats. Onder verwijzing van arrest nr. 117 572 van 24 januari 2014 van deze Raad, vervolgt verzoeker dat het CGVS een verkeerde toepassing maakt van artikel 48/5, §4 eerste lid van de vreemdelingenwet wanneer hij beslist dat verzoeker geen belang heeft om de redenen die ertoe geleid hebben dat hij Syrië verlaten heeft te laten onderzoeken. De Raad besliste toen dat artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing was gezien een land dat geen lidstaat is van de Europese Unie kan beschouwd worden als 'eerste land van asiel'. Verzoeker is de mening toegedaan dat door te beslissen dat hij geen belang heeft om de redenen die ertoe geleid hebben dat hij Syrië verlaten heeft te laten onderzoeken door het CGVS tenzij zou blijken dat de bescherming in Letland opgehouden heeft te bestaan, ontoereikend zou zijn of dat hij tegenover "Italië" (lees: Letland) een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op lijden van ernstige schade zou lopen, heeft het CGVS artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geschonden.

Ten hoofdtitel vraagt verzoeker om de bestreden beslissing op basis van artikel 39/2, §1, 2de lid 1° te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, gezien de bekende situatie van de christenen in Syrië, in het bijzonder in de provincie Hassaké.

Ten subsidiaire titel, vraagt hij de bestreden beslissing op basis van artikel 39/2, §1, 2de lid, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld.

Ten uiterst subsidiaire titel, indien de Raad toch zou beslissen dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet *in casu* toegepast kan worden, zet verzoeker uiteen waarom deze ter zake niet correct werd toegepast door het CGVS. Hij benadrukt dat volgens het UNHCR de bewijslast van de mogelijkheid om effectief op het grondgebied van het eerste land van asiel toegelaten te zijn op de asielinstanties rust. Luidens verzoeker werd *in casu* echter niet overgegaan tot een dergelijke vraag. De Letse autoriteiten hebben de "Dublin Unit Belgium" ingelicht dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in het kader van de subsidiaire bescherming. Ze hebben zich echter niet uitgesproken over een mogelijke terugkeer van verzoeker op hun grondgebied nadat hij terug naar Syrië is gekeerd. Met zijn terugkeer naar Syrië, had verzoeker impliciet afgezien van de bescherming van Letland. Ze zeggen ook niet volgens welke procedure en in welke termijn ze een nieuwe verblijfstitel aan verzoeker zouden verlenen in het geval van een terugkeer in Letland. Verzoeker besluit hieruit dat hij niet meer geniet van een reële bescherming in Letland.

Voorts wijst verzoeker erop dat het aan de asielinstanties toekomt om na te gaan of er een risico bestaat dat verzoeker onderworpen zou zijn aan folteringen, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij geeft te kennen dat hij als asielzoeker in Letland "als een hond" behandeld werd en er sprake was van opzettelijke slagen en verwondingen, willekeurige detentie in een isolatiecel en racistische beledigingen in het detentiecentrum. Verzoeker laat gelden dat hij toen hij een verblijfstitel ontving zwaar getraumatiseerd was door de maanden in het detentiecentrum en stelt dat het CGVS zijn vertrek naar België in deze ruimere context moest zien eerder dan oordelen dat hij onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om zich te integreren. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert

uit het in het administratief dossier toegevoegde UNHCR verslag over Letland en andere verslagen van mensenrechtenorganisaties die de klachten van verzoeker zouden bevestigen.

Verzoeker stelt eveneens dat Letland geen garantie biedt voor wat betreft het non-refoulement beginsel en wijst er op dat wanneer een uitwijzing naar Letland een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden er ook besloten moet worden dat er geen reëel bescherming bestaat in Letland.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

(1) *UNHCR, Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatif à l'application des concepts de « pays de résidence habituelle » ou « alternative réelle d'établissement » dans le cadre de l'examen de demandes d'asile de personnes qui ont une nationalité mais qui ont ou qui pourraient avoir obtenu une protection dans un autre pays, mai 2012*

(2) *UN HCR, Volunteers tackle prejudice against refugees in Latvia, 14 January 2016*

(3) *Reuters, Pledge to accept asylum seekers sparks protest in Latvia*

(4) *Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights – Latvia, 24 February 2016*

(5) *European Committee of Social Rights Conclusions 2015*

(6) *HRC - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Compilation prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (b) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21*

(7) *UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Summary prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21*

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat verzoeker op 14 juni 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Letland en omdat de bescherming die Letland aan verzoeker biedt voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verder blijkt dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Letland verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zijn beweringen dat er geen mogelijkheden waren om de taal te leren, er geen werk was en dat hij geen beroep kon doen op medische verzorging, bleken ongefundeerd. Zo stelt de bestreden beslissing dat (i) uit zijn verklaringen bezwaarlijk kan worden opgemaakt dat hij alles in het werk heeft gesteld om een job te vinden, (ii) er een duidelijk gebrek aan intentie in hoofde van verzoeker bestaat om daadwerkelijk de taal te leren, (iii) zijn bewering als zou er geheel geen opvang zijn voorzien, niet correct is, (iv) verzoeker recht had op een maandelijks financiële vergoeding, (v) nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat Letse burgers niet zouden moeten betalen voor medische dienstverlening zodat hij niet aantoonde dat hij gediscrimineerd wordt of dat de Letse autoriteiten hem de toegang tot medische verzorging moedwillig verhinderen of bemoeilijken en (vi) voor wat de socio-economische situatie in Letland, verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 januari 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”:

“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Letland, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien. Dat in voorliggend geval, uit het geheel van de elementen die voorliggen, genoegzaam blijkt dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Letland, dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming er in wezen doeltreffend is, dat Letland het non-refoulement beginsel naleeft, dat de levensstandaard van verzoeker in Letland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals dat verzoeker géén valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten overstaan van Letland. Bovendien onderscheidt het Commissariaat-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zouden zijn om zich terug naar Letland te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van zijn Letse verblijfstitel.

Voor zover verzoeker, onder verwijzing van het arrest nr. 117 572 van 24 januari 2014 van deze Raad, argumenteert dat een *eerste land van asiel* conform artikel 25 van de Richtlijn 2005/85/EU louter begrepen kan worden als zijnde *een land dat geen lidstaat is*, dient te worden opgemerkt dat zulk een invulling gelezen moet worden in samenhang met de aanhef van het kwestieuze tweede lid van artikel 25, waaruit blijkt dat deze definitie *stricto sensu* betrekking heeft op asielverzoeken die als niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd: *“De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer [...]”* Zulks gaat *in casu* evenwel géénszins op daar de bestreden akte géén onontvankelijkheidsbeslissingen betreft, doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Als dusdanig blijkt dat de commissaris-generaal een ruimere of meer gunstige beslissing heeft getroffen dan wat er door de Procedurerichtlijn 2005/85/EU (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven.

Ofschoon de Raad in zijn arrest nr. 117 572 van 24 januari 2014 er anders over oordeelde, dient erop te worden gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

2.6. Op grond van verzoekers verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juni 2012 het subsidiaire beschermingsstatuut verkregen heeft in Letland.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker actueel nog steeds over een verblijfstitel (geldig tot en met 24 juni 2016) beschikt in Letland (zie communicatie Letse asiinstanties d.d. 6 oktober 2015 en fotokopie verblijfstitel), niettegenstaande hij in juli 2015 voor een aantal maanden naar Syrië terugkeerde. Uit niets blijkt dat dit niet opnieuw verlengd zal worden. Verzoeker brengt evenmin gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Letland geweigerd zou worden.

2.7. Verzoeker toont verder niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, met name Letland, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Inzoverre uit de algemene rapporten bijgebracht door verzoeker blijkt dat de levensomstandigheden voor asielzoekers en migranten voor verbetering vatbaar zijn, kan hieruit niet worden afgeleid dat het Lets asielsysteem niet zou beantwoorden aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen niet gerespecteerd wordt door Letland. Verzoeker toont dit evenmin *in concreto* aan. Zijn beweringen dat er geen mogelijkheden waren om de taal te leren, er geen werk was en dat hij geen beroep kon doen op medische verzorging, bleken immers ongefundeerd. Zo stelt de bestreden beslissing terecht dat (i) uit verzoekers verklaringen bezwaarlijk kan worden opgemaakt dat hij alles in het werk heeft gesteld om een job te vinden, (ii) er een duidelijk gebrek aan intentie in hoofde van verzoeker bestaat om daadwerkelijk de taal te leren, (iii) zijn bewering als zou er geheel geen opvang zijn voorzien, niet correct is, (iv) verzoeker recht had op een maandelijkse financiële vergoeding, (v) nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat Letse burgers niet zouden moeten betalen voor medische dienstverlening zodat hij niet aantoonde dat hij gediscrimineerd wordt of dat de Letse autoriteiten hem de toegang tot medische verzorging moedwillig verhinderen of bemoeilijken en (vi) voor wat de socio-economische situatie in Letland, verzoekers situatie van een persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker.

De blote bewering dat hij getraumatiseerd is door de maanden in het detentiecentrum bieden geen verschoning voor diens gebrekkige inzet zich daadwerkelijk te integreren in de Letse samenleving, laat staan dat dergelijke bewering aantoonde dat het Lets asielsysteem niet zou beantwoorden aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen niet gerespecteerd wordt door Letland.

In het licht van het gegeven dat Letland, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Letland, dat de bescherming die de Letse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Letland het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Letland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

2.8. Gelet op wat voorafgaat kan Letland in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS